

пытъ му дружина, нѣкого си Ангела и другога одного Паскаля съвиновницѣ му. — Можеш ли? — Могъ. — Кога? — И сега еще; стига да ми дадете нѣкои чловѣцы отъ полиціѣтъ *тебдиль*. — Кога е тѣй почакай да издаде съдовището рѣшеніето противу тогози подсъдимыйтъ и желаніето ти ще бѣде исполнено.

Исидоръ Хрисодактилъ и Поликарпъ излѣзохъ отъ стаѣтъ на сѣдилището придружаваны отъ двама чиновницы на полиціѣтъ.

Когато излѣзваше Евстатій рече на Поликарпа.

— Чловѣче! ако този Трипани когото убихъ не е Теофилактъ убійцата на бащѣ ми, на тебе оставямъ да отместишь за сѣнкѣтъ му, като прѣдадешъ въ раѣтъ на правосѣдіето такъвъ убійца.

Сѣдовището заповѣда да изведѣтъ обвиняемыйтъ за да размысли.

И Евстатій чака възъ около единъ часъ, когато го повыкахъ пакъ вѣтрѣ.

Министрътъ станъ и му рече.

— Осѣденъ си на смъртъ съ обѣсваніе. Извършваніето на наказаніето ще стане заутрѣ на крайтъ на моста. — Та не бѣхъ ли осѣденъ и по-прѣди на смъртъ? — Но този пакъ нѣма вече да избѣгнешъ. Моли ся отъ сега Богу. — Азъ съмъ спокоинъ! — Кога е тѣй иди си. Войни, откарайте тогози въ тѣмницѣтъ.

И Евстатія го закарахъ тамо дѣто го видѣхмы и по прѣди запрѣнъ. Той си вярвеше съ здравъ ногъ.

И само когато влѣзе въ тѣмнѣтъ тѣмницѣ осѣти сѣрдцето си сгнѣтено и обливанъ въ слъзы приговаряше си самичкѣтъ.

Прѣзъ ношѣтъ го обзе люта огница и въ прехласваніето на огницѣтъ двѣ имена само произнасаше; на сестрѣ си Филѣ и Яркиното.